

Sygn. akt II C 533/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR A. Z.

Protokolant: sekr. sąd. M. P.

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2018 roku, w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa M. C. (1), A. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 37.000 zł

1. oddala powództwo;

2. umarza postępowanie co do kwoty 3.000 zł (trzech tysięcy złotych);

3. zasądza od M. C. (1) i A. K. solidarnie na rzecz (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwotę 4.106,77 zł (cztery tysiące sto sześć złotych siedemdziesiąt siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz:

a) A. K. kwotę 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, uiszczonej w dniu 19 października 2016 roku, zaksięgowanej pod pozycją (...)

b) (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.:

-kwotę 415,42 zł (czteryście piętnaście złotych czterdzieści dwa grosze), tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, uiszczonej w dniu 11 marca 2016 roku, zaksięgowanej pod pozycją (...)

-kwotę 394,81 zł (trzysta dziewięćdziesiąt cztery złote osiemdziesiąt jeden groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, uiszczonej w dniu 12 października 2016 roku, zaksięgowanej pod pozycją (...)

Sygn. akt II C 533/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 18 czerwca 2015 roku, M. C. (1) i A. K., reprezentowani przez pełnomocnika w osobie adwokata, wnieśli o zasądzenie solidarne od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwoty 37.000 zł wraz z odsetkami od dnia 1 marca 2015 roku do dnia zapłaty z tytułu naprawienia szkody za kradzież pojazdu oraz o zasądzenie od pozwanej solidarnie na rzecz powodów kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, iż nabyli prawo własności samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) od R. B. na mocy umowy sprzedaży z dnia 19 maja 2014 roku. Na formularzu umowy widniał złożony in blanco podpis poprzedniego właściciela samochodu R. B.. Obecny przy sprzedaży R. W. wyjaśniał powodowi, że pojazd został sprzedany P. N. przez R. B.. Podpis poprzedniego właściciela na druku umowy tłumaczył w ten sposób, że P. N. nie chciała oficjalnie uczestniczyć w czynności prawnej z uwagi na konieczność odprowadzenia od niej podatku dochodowego. Formularz umowy został podpisany przez powodów. Samochód, który był przedmiotem umowy sprzedaży, został wydany powodowi. W dniu 15 grudnia 2014 roku samochód będący przedmiotem sprzedaży został skradziony przez nieustalone osoby. Powód niezwłocznie zgłosił fakt kradzieży samochodu organom ścigania. Postępowanie o czyn z art. 279 § 1 k. k. zostało umorzone z powodu niewykrycia sprawcy czynu. Pozwany uzależnił wypłatę odszkodowania od złożenia wszystkich dokumentów pojazdu i kluczyków przez powodów i przeniesienia przez nich prawa własności pojazdu na pozwanego, wskazując na treść art. 28 ust. 5 Ogólnych warunków ubezpieczenia C. Komunikacja. Wszystkie formalności żądane przez pozwanego zostały spełnione. Pozwany odmówił jednak wypłaty kwoty z tytułu naprawienia szkody, twierdząc, że ustalone przez niego fakty dotyczące sposobu zawarcia umowy sprzedaży pozwalają na postawienie tezy o nieautentyczności tej umowy. Zdaniem powodów, twierdzenie o nieautentyczności umowy sprzedaży jest niesłuszne. Na formularzu umowy widnieje podpis poprzedniej osoby, której przysługiwało prawo własności pojazdu zamiast podpisu aktualnego właściciela pojazdu w chwili jej zawarcia, czyli P. N.. Jednak zawarcie umowy sprzedaży samochodu nie wymaga zachowania formy szczególnej. Jeśli prawdziwe są twierdzenia R. W., który uczestniczył w zawieraniu umowy sprzedaży, działając w imieniu P. N., że jej wolą było przeniesienie prawa własności pojazdu, należy uznać umowę sprzedaży za ważnie i skutecznie zawartą, a R. W. za pełnomocnika właścicielki.

(pozew k.2-4, pełnomocnictwo k.6)

W odpowiedzi na pozew (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie solidarnie od powodów na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, kosztów zastępstwa procesowego według dwukrotności stawki, powiększonych o podatek VAT według stawki 23%, kosztów doręczenia korespondencji poniesionych przez stronę pozwaną oraz kosztów opłat kancelaryjnych poniesionych przez stronę pozwaną. W uzasadnieniu podniesiono, że w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany ustalił, że powodowi nie należy się wypłata odszkodowania. Towarzystwo (...) z siedzibą w W. ustaliła bowiem, że przedłożona do akt sprawy umowa kupna-sprzedaży pojazdu z dnia 19 maja 2014 roku nie jest autentyczna. Pełnomocnik pozwanej podniósł, że pojazd zgłoszony do ubezpieczenia przez powodów został zarejestrowany w Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie dokumentu zawierającego nieprawdziwe dane dotyczące przedmiotowego pojazdu i jego właściciela (co wyłącza odpowiedzialność pozwanej na podstawie § 8 ust. 8 pkt 8 ogólnych warunków ubezpieczenia), a niezachowany ciąg praw własności wyklucza skuteczne przeniesienie prawa własności pojazdu przez powodów na rzecz pozwanej (co z kolei wyłącza odpowiedzialność pozwanej na podstawie § 14 ust. 17 pkt 3 ogólnych warunków ubezpieczenia). Nadto, storna pozwana z ostrożności procesowej, zakwestionowała zakres i wysokość szkody wskazane przez powodów.

(odpowiedź na pozew k.23-25, pełnomocnictwo k.26, KRS k.27-28)

Na rozprawie w dniu 23 lutego 2016 roku pełnomocnik powodów podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

(stanowisko pełnomocnika powodów k.68)

Na rozprawie w dniu 6 października 2017 roku strony początkowo podtrzymały dotychczasowe stanowisko. Po złożeniu przez biegłego W. S. ustnej opinii uzupełniającej, pełnomocnik powodów ograniczył żądanie pozwu do kwoty 34.000 zł z ustawowymi odsetkami, a w zakresie kwoty 3.000 zł cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia. Wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów całych poniesionych kosztów procesu.

(stanowiska pełnomocników stron - protokół rozprawy k.177 i k.180, nagranie 00:01:46 - 00:02:07, 00:40:13-00:41:34)

Na rozprawie w dniu 9 marca 2018 roku pełnomocnik powodów popierał powództwo w kształcie sprecyzowanym na rozprawie w dniu 6 października 2017 roku, lecz wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów dochodzonej pozewem kwoty w częściach równych, gdyż powodowie pozostają w związku nieformalnym. Wskazywał na treść przepisu art.169 k.c.

(stanowisko pełnomocnika powodów - protokół rozprawy k.196, nagranie 00:01:28 - 00:03:20)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 lipca 2013 roku R. B. kupił samochód marki V. (...) o numerze nadwozia (...) od M. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „net-car”. Pojazd został zarejestrowany przez Prezydenta Miasta Z..

(dowód: faktura (...), decyzja o zarejestrowaniu pojazdu - w załączonych aktach szkody na płycie CD koperta k.42)

W dniu 16 kwietnia 2014 roku P. N. nabyła od R. B. samochód marki V. (...) w ten sposób, że dokonała z R. B. zamiany stanowiącego jej własność samochodu marki A. (...) na stanowiący własność R. B. samochód marki V. (...) z dopłatą na jej rzecz. W tym celu zostały sporządzone w formie pisemnej dwie umowy sprzedaży, jedna dotyczyła sprzedaży V. (...) na rzecz P. N., a druga sprzedaży A. (...) na rzecz R. B.. Przy transakcji byli obecni P. N., jej konkubent R. S. oraz R. B. i jego szwagier P. M..

R. B. przekazał P. N. teczkę dokumentów dotyczących samochodu marki V. (...), w tym kartę pojazdu, dowód rejestracyjny, dwa komplety kluczyków oraz tzw. kluczyk serwisowy plastikowy. R. B. otrzymał cały komplet dokumentów dotyczących samochodu marki A. (...).

(dowód: zeznania świadka P. N. k.76-77, zeznania świadka R. B. k.78-79, zeznania świadka P. M. k.80-82, kopia umowy sprzedaży k.15 akt 2(...))

R. B. od czasu sprzedaży pojazdu V. (...) nie miał żadnego kontaktu z P. N.. Nie był przez nikogo proszony o podpisywanie jakiegokolwiek umowy dotyczącej pojazdu, bądź czystej kartki. Po zbyciu samochodu P. N., R. B. nie upoważniał nikogo do sprzedaży V. (...), nie podpisywał żadnego pełnomocnictwa in blanco.

(dowód: zeznania świadka R. B. k.78-79)

Po nabyciu samochodu marki V. (...) P. N. nikomu nie zbywała tego pojazdu. Nie upoważniała również R. W. do zbycia przedmiotowego pojazdu w jej imieniu. Nie otrzymała pieniędzy ze sprzedaży tego pojazdu.

(dowód: zeznania świadka P. N. k.76-77, zeznania świadka R. W. k.72- 73)

W dniu 19 maja 2014 roku, na formularzu, sporządzono dokument zatytułowany „umowa kupna - sprzedaży.” W umowie jako sprzedającego wskazano R. B., jego adres (...)-(...) Z., ul. (...). Dok. A. K. 91/21 oraz PESEL (...), a jako kupujących M. C. (1) i A. K.. Jako przedmiot umowy wskazano pojazd marki V. (...) rok produkcji 2004, o numerze nadwozia (...), a jego cenę na kwotę 38.000 zł. Formularz umowy zawierał już pod słowem „sprzedający” podpis o treści (...). Formularz umowy, z wyjątkiem podpisu sprzedającego, wypełniła powódka A. K., a następnie ona i M. C. (1) podpisali się pod treścią umowy jako kupujący. Przed podpisaniem dokumentu powodowie nie kontaktowali się z R. B..

(dowód: kserokopia umowy sprzedaży k.8, przesłuchanie powoda M. C. (1) w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.180, nagranie 00:29:20-00:35:11 w związku z k.68-70, przesłuchanie powódki A. K. w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.179, nagranie 00:20:44-00:23:32 w związku z k.70-71)

Podpis sprzedającego o brzemieniu (...) widniejący na umowie sprzedaży samochodu marki V. (...) z dnia 19 maja 2014 roku nie został nakreślony przez R. B..

(dowód: materiał porównawczy koperta k.66, pisemna opinia biegłego z zakresu badania o pisma ręcznego A. C. k.112 – 118, zeznania świadka R. B. k. 78-79)

Przed sporządzeniem dokumentu zatytułowanego „umowa kupna – sprzedaży” R. W. pokazywał M. C. (2) przedmiotowy pojazd. Powodowie wiedzieli, że P. N. szuka na niego nabywcy. R. W. nie posiadał pełnomocnictwa od P. N. do sprzedaży samochodu marki V. (...). Miał jedynie pokazywać pojazd potencjalnym nabywcom. W sytuacji znalezienia potencjalnego nabywcy pojazdu R. W. miał kontaktować się z P. N., która miała zająć się załatwianiem wszelkich formalności.

(dowód: zeznania świadka R. W. k.72 – 73, przesłuchanie powoda M. C. (1) w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.180, nagranie 00:29:20-00:35:11 w związku z k.68-70, przesłuchanie powódki A. K. w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.179, nagranie 00:20:44-00:23:32 w związku z k.70-71)

Na podstawie umowy sprzedaży z dnia 19 maja 2014 roku, na mocy decyzji Prezydenta Miasta Ł. z dnia 14 lipca 2014 roku, na wniosek powodów, zarejestrowano samochód marki V. (...) pod numerem rejestracyjnym (...).

(dowód: decyzja – w załączonych aktach szkody na płycie CD – koperta k.42)

M. C. (1) i A. K. zawarli z (...) Spółką Akcyjną V. (...) z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) od uszkodzenia, zniszczenia lub utraty – autocasco na okres od dnia 24 września 2014 roku do dnia 23 września 2015 roku. Jako potwierdzenie zawarcia umowy ubezpieczenia wystawiono polisę numer (...).

Zgodnie z Ogólnymi Warunkami Ubezpieczenia (...) Komunikacja, mającymi zastosowanie do umów zawartych od 10 kwietnia 2012 roku, ubezpieczenie autocasco obejmuje ubezpieczenie pojazdu od uszkodzenia, zniszczenia lub utraty.

Stosownie do § 8 ust. 8 pkt 6 powołanych ogólnych warunków ubezpieczenia, (...) nie odpowiada za szkody, będące następstwem zdarzeń powstałych w pojazdach stanowiących własność innej osoby niż wymieniona w umowie jako właściciel z wyłączeniem przypadku, gdy własność pojazdu przeszła z leasingodawcy na leasingobiorcę. Natomiast, zgodnie z § 8 ust. 8 pkt 8 wskazanych ogólnych warunków ubezpieczenia, (...) nie odpowiada za szkody powstałe w pojazdach zarejestrowanych w Rzeczypospolitej Polskiej przez Ubezpieczającego na podstawie dokumentów zawierających nieprawdziwe dane dotyczące pojazdu, jego właściciela lub źródła pochodzenia pojazdu.

Stosownie do § 14 ust. 17 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia (...) Komunikacja, w przypadku szkody polegającej na kradzieży pojazdu, (...) wypłaci odszkodowanie, jeżeli Ubezpieczający wypełni następujące obowiązki:

1) okaże (...) dowód własności pojazdu;

2)przekaze (...):

a) dowód rejestracyjny pojazdu i kartę pojazdu, o ile była wydana na ubezpieczony pojazd albo dowód dopuszczenia pojazdu do ruchu, chyba że zostały utracone na skutek rozboju lub wymuszenia rozbójniczego,

b) kluczyki lub inne urządzenia przewidziane przez producenta pojazdu do uruchomienia silnika lub odblokowania zabezpieczeń przeciwkradzieżowych, w liczbie i stanie (tj. oryginały lub kopie) podanych we wniosku o ubezpieczenie (dotyczy to także karty magnetycznej, pilota zdalnego sterowania zabezpieczeniami przeciwkradzieżowymi, dekodera, immobilizera oraz innych podobnych urządzeń przeznaczonych do przechowywania poza pojazdem), chyba że zostały utracone na skutek rozboju lub wymuszenia rozbójniczego,

c) dowodu zgłoszenia kradzieży pojazdu Policji, a jeżeli kradzież pojazdu nastąpiła poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej - innemu odpowiedniemu organowi za granicą;

3) przeniesie własność pojazdu na (...);

4) wyrejestruje pojazd i przedstawi (...) dokument potwierdzający ten fakt, wydany przez uprawniony organ.

(dowód: kserokopia polisy k.10-11, Ogólne Warunki Ubezpieczenia (...) Komunikacja k. 32 - 39)

Pojazd V. (...) został skradziony między dniem 13 grudnia 2014 roku a dniem 15 grudnia 2014 roku.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 16 grudnia 2014 roku powód M. C. (1) zgłosił pozwanej szkodę w postaci kradzieży pojazdu. W dniu 17 grudnia 2014 roku M. C. (1) przekazał pozwanej dokumenty dotyczące skradzionego pojazdu oraz kluczyki do samochodu. M. C. (1) i A. K. złożyli oświadczenia o przeniesieniu prawa własności pojazdu na pozwaną spółkę. Oryginał karty pojazdu i dowodu rejestracyjnego M. C. (1) otrzymał od pozwanej w celu wyrejestrowania pojazdu.

Po około dwóch-trzech tygodniach od kradzieży odnalazły się elementy blacharskie pojazdu. M. C. (1) zezłomował je, następnie wyrejestrował pojazd, a zaświadczenie o zezłomowaniu pojazdu przekazał pozwanej. Koszt zezłomowania pozostałości wyniósł 150 zł.

Decyzją Prezydenta Miasta Ł. z dnia 20 stycznia 2015 roku wyrejestrowano samochód marki V. (...) o numerze nadwozia (...).

(dowód: zgłoszenie szkody, cesje praw własności pojazdu, decyzja o wyrejestrowaniu pojazdu – w załączonych aktach szkody na płycie CD k.42, protokół przekazania dokumentów i kluczy k.14-14v., przesłuchanie powoda M. C. (1) w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami k.180, nagranie 00:29:20-00:35:11 w związku z k.68-70, dowód wpłaty k. 9)

Postanowieniem z dnia 17 marca 2015 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej Ł. w Ł. umorzył dochodzenie w sprawie dokonanej w dniu 13 – 15 grudnia 2014 roku w Ł. kradzieży z włamaniem pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na szkodę M. C. (1) i A. K., to jest o czyn z art. 279 § 1 k.k., wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa.

(dowód: postanowienie o umorzeniu dochodzenia k.18-18v.)

Wartość samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w dniu 15 grudnia 2014 roku wynosiła 34.000 zł.

(dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej i ruchu drogowego W. S. k.144-153, ustna uzupełniająca opinia biegłego z zakresu mechaniki pojazdowej i ruchu drogowego W. S. k.178-179, nagranie 00:03:35-00:15:07)

Pismem z dnia 16 kwietnia 2015 roku pozwana odmówiła powodowi wypłaty odszkodowania za kradzież pojazdu. W uzasadnieniu decyzji podano, iż zgłoszony do ubezpieczenia samochód został zarejestrowany w Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie dokumentu zawierającego nieprawdziwe dane dotyczące pojazdu i jego właściciela, zaś niezachowany ciąg praw własności wyklucza skuteczne przeniesienie prawa własności do pojazdu przez poszkodowanych na rzecz pozwanej.

(dowód: decyzja k.15)

Pismem z dnia 29 kwietnia 2015 roku, doręczonym pozwanej w dniu 5 maja 2015 roku, powodowie za pośrednictwem pełnomocnika wezwali pozwaną do zapłaty odszkodowania za skradziony samochód w kwocie 37.700 zł w terminie dwóch tygodni od daty doręczenia wezwania z odsetkami ustawowymi od dnia 1 marca 2015 roku.

(dowód: wezwanie do zapłaty k.16, potwierdzenie odbioru k.17)

Przedstawiony powyżej stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych dowodów w postaci: dokumentów, zeznań świadków R. B., P. M., P. N., R. W., opinii biegłych z zakresu badania pisma ręcznego oraz mechaniki

pojazdowej, a częściowo także na podstawie przesłuchania powodów. Ustaleń stanu faktycznego na podstawie kserokopii dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

Opinia biegłego z zakresu badania pisma ręcznego A. C. nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Biegły udzielił wyczerpującej odpowiedzi na pytanie Sądu zawarte w tezie dowodowej, a wywiedzione wnioski logicznie uzasadnił. Sporządzona opinia jest jasna, spójna i wyczerpująca, a w konsekwencji stanowi pełnowartościowe źródło informacji specjalnych.

W odniesieniu do opinii biegłego z zakresu (...) zastrzeżenia zgłosił pełnomocnik powodów co do zastosowanej przez biegłego ujemnej korekty przy ustalaniu wartości pojazdu z tytułu indywidualnego zakupu za granicą. Na rozprawie w dniu 6 października 2017 roku biegły W. S. złożył ustną opinię uzupełniającą, w której w sposób wyczerpujący udzielił odpowiedzi na pytania sądu oraz wyjaśnił kwestię ujemnej korekty z tytułu indywidualnego zakupu pojazdu za granicą. Biegły wskazał, że strony łączyła umowa ubezpieczenia autocasco, zgodnie z którą do ustalania wartości pojazdu winien być stosowany system (...)Ekspert. Wyjaśnił, że system ten jest oparty na notowaniach pojazdów przez co rozumie się ceny pojazdów na rynku krajowym, w dobrym stanie technicznym, bez wad i wcześniejszych uszkodzeń. Wszelkie różnice od tak określonego stanu są ujmowane w odpowiednich korektach. W przypadku importu prywatnego pojazdu system (...)Ekspert przewiduje automatyczną korektę ujemną, której wysokość wylicza sam system biorąc pod uwagę fakt pochodzenia pojazdu z importu prywatnego oraz długość okresu eksploatacji pojazdu w Polsce - im dłużej pojazd jest eksploatowany w Polsce, tym wysokość korekty mniejsza (po 5 latach eksploatacji w Polsce korekta ma wartość 0%). Biegły wskazał, że ujemna korekta z tytułu prywatnego importu ma swoje uzasadnienie w sytuacji na rynku. Jak wynika z danych gromadzonych przez firmy monitorujące rynek pojazdów mechanicznych, samochody zakupione w polskich sieciach dealerskich osiągają wyższe ceny niż pojazdy importowane, gdyż pojazd zakupiony w kraju łatwiej sprawdzić w zakresie legalności pochodzenia, serwisowania, przebiegu. Po złożeniu przez biegłego ustnej opinii uzupełniającej żadna ze stron nie wniosła o jej dalsze uzupełnienie ani o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego na te same okoliczności. Wręcz przeciwnie, pełnomocnik powodów zmodyfikował żądanie pozwu, cofając pozew ponad wartość pojazdu wynikającą z opinii biegłego. Opinia biegłego z zakresu (...) jest fachowa, wyczerpująca, sporządzona zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy, zawiera pełne ustosunkowanie się do tezy dowodowej. Została sporządzona po zapoznaniu się z aktami sprawy. Wnioski przedstawione w opinii zostały oparte na wskazanym powyżej materiale dowodowym, jak również na doświadczeniu zawodowym biegłego. W ocenie Sądu, wskazana opinia stanowi pełnowartościowe źródło informacji specjalnych.

Dokonując ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, Sąd pominął wycenę pojazdu załączoną przez do pozwu na k.12-13. Wycena została sporządzona przez Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną w W.. Z treści wyceny nie wynika w jakim celu została ona dokonana. Ponadto, w jej treści wskazano wartość spornego pojazdu na dzień 24 września 2014 roku, a nie na dzień jego kradzieży. Należy podkreślić, iż dokument ten, wobec braku podpisu nie stanowi nawet dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 245 k.p.c., a zatem nie może nawet stanowić dowodu na okoliczność tego, że osoba na nim podpisana złożyła oświadczenie w nim zawarte.

Sąd nie uwzględnił również zeznań świadka S. W. (k.74-75), gdyż nie dotyczą one spornego pojazdu. Świadek nie był obecny przy sporządzeniu umowy sprzedaży samochodu V. (...), a jego zeznania pozostają bez znaczenia dla wyrokowania. Świadek podał jedynie, że nabył samochód marki A. (...), w ten sposób, że zawarł umowę na formularzu podpisanym in blanco przez osobę sprzedającą, a w sprzedaży pośredniczyła P. N..

Sąd pominął także zeznania świadka D. K. (k.75-76), które pozostają bez znaczenia dla merytorycznego rozstrzygnięcia. Świadek wprawdzie podał, że umowa sprzedaży przedmiotowego samochodu była podpisana w domu, w jego obecności, ale jednocześnie zaznaczył, że przebywał wówczas w innym pokoju. Nie potrafił wskazać, kto był sprzedającym pojazd, podać imienia ani nazwiska tej osoby. Nie miał także wiedzy, czy cena za sprzedaż pojazdu została wówczas uiszczona, czy też nie.

Ustalając powyższy stan faktyczny stanowiący podstawę wyrokowania, Sąd pominął także dowód z protokołów z przesłuchania świadków w sprawie o sygnaturze (...): R. B. (k.65-65v. akt 2(...), k.29-29 v. akt niniejszej sprawy),

A. K. (k.21-21v. (...)), R. W. (k. 54-54v. (...)), M. C. (1) (k.71-71v. (...)), P. N. (k.30-31 akt niniejszej sprawy). Albowiem, zgodnie z zasadą bezpośredniości wyrażoną w art.235 k.p.c., Sąd rozstrzygając sprawę, powinien w sposób bezpośredni zetknąć się z materiałem dowodowym, a zatem wszelkie czynności stron i sądu związane z przeprowadzaniem dowodów powinny być przedsięwzięte przed sądem orzekającym. Sąd orzekający samodzielnie ustala stan faktyczny stanowiący podstawę rozstrzygnięcia w oparciu o przeprowadzone przed nim dowody. Zaś, ani postępowanie dowodowe przeprowadzone w innej sprawie, przed innym sądem ani ustalenia poczynione przez inny sąd w uzasadnieniu wyroku, nie mogą zastępować postępowania dowodowego w danej sprawie ani własnych ustaleń sądu ją rozpoznającego. W szczególności, protokoły zeznań świadków przesłuchanych w innej sprawie – w tym karnej nie mogą zastępować zeznań świadków złożonych bezpośrednio przed sądem cywilnym. Mogą natomiast, stanowić podstawę do oceny zeznań złożonych przez świadków w postępowaniu cywilnym. Z powyższych względów, z uwagi na zasadę bezpośredniości postępowania, Sąd pominął wskazane powyżej protokoły zeznań świadków. Jednakże, wskazane protokoły posłużyły Sądowi do oceny wiarygodności poszczególnych dowodów przeprowadzonych w niniejszym postępowaniu.

Sąd nie dał wiary przesłuchaniu powodów M. C. (1) i A. K. co do tego, że P. N. sprzedała im pojazd marki V (...). Twierdzenie powodów w tym zakresie pozostają w sprzeczności z innymi dowodami, a w szczególności zeznaniami świadków R. W. i P. N.. P. N. konsekwentnie zaprzeczała, że zbyła wskazany pojazd na rzecz powodów i otrzymała za niego cenę, a także aby upoważniła do sprzedaży pojazdu w jej imieniu R. W.. Należy przy tym podkreślić, iż P. N. swoje stanowisko konsekwentnie podtrzymywała, a jej zeznania złożone w niniejszej sprawie są zbieżne z zeznaniami złożonymi przez nią w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową Ł. pod sygnaturą (...) (k.11-12).

Sąd uznał za nieudowodnione twierdzenia pozwu, iż R. W. był obecny przy podpisywaniu umowy sprzedaży pojazdu i działał jako pełnomocnik P. N.. Choć wskazana okoliczność została podniesiona w uzasadnieniu pozwu, nie potwierdzili jej nawet sami powodowie. Wprawdzie, R. W., w postępowaniu karnym w sprawie sygnaturze akt (...) wskazał, że był obecny przy podpisywaniu umowy (k.9 akt (...)), jednakże składając zeznania w niniejszym postępowaniu podał, że „chyba nie był obecny, gdy była podpisywana umowa sprzedaży”. R. W. zaprzeczył również, aby był upoważniony do zawarcia umowy sprzedaży spornego pojazdu w imieniu P. N.. Z jego zeznań, które znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka P. N., wynika, iż miał on jedynie pokazywać pojazd potencjalnym nabywcom i znaleźć na niego kupca. Natomiast, z przesłuchania M. C. (1) i A. K. wynika, że R. W. nie był obecny przy podpisywaniu umowy sprzedaży pojazdu.

W ocenie Sądu, powodowie nie udowodnili, aby P. N. otrzymała pieniądze, stanowiące cenę za sprzedaż przedmiotowego samochodu. Świadek P. N. zaprzeczyła temu, a świadek D. K. miał wiedzy, czy cena za sprzedaż pojazdu została uiszczona, czy też nie.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie M. C. (1) i A. K. ostatecznie wnosili o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) w W. kwoty 34.000 zł z ustawowymi odsetkami od 1 marca 2015 roku do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania z łączącej strony umowy ubezpieczenia autocasco.

Pozwana nie uznała powództwa, wskazując, że pojazd zgłoszony przez powodów do ubezpieczenia został zarejestrowany w Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie dokumentu zawierającego nieprawdziwe dane dotyczące pojazdu i jego właściciela, a nadto, że niezachowany ciąg praw własności wyklucza skuteczne przeniesienie prawa własności pojazdu przez powodów na pozwaną.

Podstawą prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela za skutki kradzieży pojazdu w niniejszej sprawie jest przyjęcie odpowiedzialności za zaistniałe zdarzenie na podstawie umowy ubezpieczenia autocasco oraz przepis art. 805 § 1 k.c., zgodnie z którym, przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone

świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Jak wynika z § 2 pkt 1 powyższego przepisu, przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie zakładu ubezpieczeń polega przede wszystkim na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Określony w umowie ubezpieczenia wypadek zwykle jest zdarzeniem przyszłym i niepewnym, następującym niezależnie od woli ubezpieczającego, jego zakres jest definiowany przez strony w ramach obowiązującej zasady swobody umów i wskazuje na zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń w ramach zawartej umowy ubezpieczenia.

Strony łączyła umowa ubezpieczenia majątkowego obejmująca, między innymi, ubezpieczenie pojazdu mechanicznego od utraty, zniszczenia lub uszkodzenia - autocasco na okres od dnia 24 września 2014 roku do dnia 23 września 2015 roku. Ubezpieczeniem tym objęto samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Zgodnie z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o działalności ubezpieczeniowej (tekst jednolity Dz.U. z 2010 roku, Nr 11, poz.66), obowiązującym w dacie zawarcia przez powodów umowy, ubezpieczenie autocasco ma charakter dobrowolny.

Ogólne warunki ubezpieczenia ustala co do zasady zakład ubezpieczeń. Zgodnie z art.12a ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o działalności ubezpieczeniowej (tekst jednolity Dz.U. z 2010 roku, Nr 11, poz.66), obowiązującej w chwili zawarcia umowy ubezpieczenia, określają one, w szczególności, rodzaj ubezpieczenia i jego przedmiot, warunki zmiany sumy ubezpieczenia lub sumy gwarancyjnej, jeżeli ogólne warunki ubezpieczenia taką zmianę przewidują, prawa i obowiązki każdej ze stron umowy ubezpieczenia, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń, przy ubezpieczeniach majątkowych - sposób ustalania rozmiaru szkody, sposób określania sumy odszkodowania lub innego świadczenia, jeżeli ogólne warunki ubezpieczenia przewidują odstępstwa od zasad ogólnych, sposób ustalania i opłacania składki ubezpieczeniowej, metodę i sposób indeksacji składek, jeżeli ogólne warunki ubezpieczenia indeksację przewidują, tryb i warunki dokonania zmiany umowy ubezpieczenia zawartej na czas nieokreślony, przesłanki i terminy wypowiedzenia umowy przez każdą ze stron, a także tryb i warunki wypowiedzenia, jeżeli ogólne warunki ubezpieczenia przewidują taką możliwość.

Jak wynika z brzmienia przepisu art. 807 § 1 k.c., postanowienia ogólnych warunków ubezpieczenia sprzeczne z bezwzględnie obowiązującymi przepisami k.c. regulującymi umowę ubezpieczenia są nieważne, chyba, że przepisy szczególne stanowią inaczej. W pozostałych wypadkach wiążą strony umowy ubezpieczenia stając się immanentnym elementem jej treści.

W niniejszej sprawie, nie zachodzi sprzeczność Ogólnych Warunków Ubezpieczenia (...) Spółki Akcyjnej w W. z przepisami kodeksu cywilnego normującymi umowę ubezpieczenia ani regulującymi posługiwanie się przy zawieraniu umowy wzorcami umownymi. Miały one, zatem charakter wiążący dla stron przedmiotowej umowy- zarówno pozwanego, jak i powodów.

W niniejszej sprawie, szkoda spowodowana została przez kradzież pojazdu. Sam fakt zaistnienia szkody był bezsporny.

Wobec odmowy przez pozwanego wypłaty na rzecz powodów odszkodowania w oparciu o postanowienia łączącej strony umowy ubezpieczenia autocasco, rozstrzygnięcie sprawy wymagało ustalenia czy pozwany był zobowiązany do wypłaty odszkodowania na rzecz powodów, a jeżeli tak w jakiej wysokości.

Zgodnie z § 8 ust. 8 pkt 8 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia (...), (...) nie odpowiada za szkody powstałe w pojazdach zarejestrowanych w Rzeczypospolitej Polskiej przez Ubezpieczającego na podstawie dokumentów zawierających nieprawdziwe dane dotyczące pojazdu, jego właściciela lub źródła pochodzenia pojazdu.

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadków R. B. i P. N., a także umowy sprzedaży z dnia 16 kwietnia 2014 roku, w umowie sprzedaży z dnia 19 maja 2014 roku, wskazano nieprawdziwe dane właściciela pojazdu. Albowiem, jako właściciel został w przedmiotowej umowie wskazany R. B., który nie był już wówczas właścicielem owego pojazdu, wobec jego zbycia w dniu 16 kwietnia 2014 roku na rzecz P.

N.. W świetle opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego A. C., podpis sprzedającego na owej umowie nie został nakreślony przez R. B.. Natomiast, umowa sprzedaży z dnia 19 maja 2014 roku stanowiła podstawę do wydania, na wniosek powodów, decyzji Prezydenta Miasta Ł. z dnia 14 lipca 2014 roku, na mocy której zarejestrowano samochód marki V. (...) pod numerem rejestracyjnym (...).

W konsekwencji, pojazd został zarejestrowany na podstawie dokumentu zawierającego nieprawdziwe dane dotyczące właściciela pojazdu. W rezultacie, pozwany zgodnie z postanowieniami łączącej strony umowy ubezpieczenia (§ 8 ust. 8 pkt 8 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia (...)), był uprawniony do odmowy wypłaty odszkodowania z tytułu kradzieży spornego pojazdu. Wykazanie przez pozwanego powyższej przesłanki wyłączającej odpowiedzialność skutkować musi oddaleniem powództwa.

Ponadto, pozwany wskazywał, że niezachowany ciąg praw własności wyklucza skuteczne przeniesienie prawa własności pojazdu przez powodów na rzecz Towarzystwa (...), co z kolei wyłącza odpowiedzialność pozwanego na podstawie § 14 ust. 17 pkt 3 ogólnych warunków ubezpieczenia.

Stosownie do § 8 ust. 8 pkt 6 powołanych ogólnych warunków ubezpieczenia, (...) nie odpowiada za szkody, będące następstwem zdarzeń powstałych w pojazdach stanowiących własność innej osoby niż wymieniona w umowie jako właściciel z wyłączeniem przypadku, gdy własność pojazdu przeszła z leasingodawcy na leasingobiorcę.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, samochód marki V. (...) był pierwotnie własnością R. B., który w dniu 16 kwietnia 2014 roku zbył go P. N.. R. B. nie mógł zatem przenieść prawa własności do owego pojazdu na rzecz powodów, skoro w dacie sporządzenia umowy sprzedaży z dnia 19 maja 2014 roku nie był już jego właścicielem, a podpis na owej umowie nie został nakreślony przez niego. R. B. nie upoważnił także nikogo do zbycia owego pojazdu w jego imieniu. Zgodnie z ogólną zasadą obowiązującą przy pochodnym nabyciu prawa podmiotowego, nikt nie może przenieść na inną osobę więcej praw niż sam posiada. Wyraża to rzymska paremia: *nemo plus iuris in alium transfere potest quam ipse habet*. Zgodnie z powołaną zasadą prawo własności może skutecznie przenieść na nabywcę tylko właściciel (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 grudnia 1996 roku, I CKN 27/96, OSNC 1997, nr 4, poz. 43).

W dniu 19 maja 2014 roku właścicielem pojazdu była P. N., która nie upoważniła nikogo (w szczególności R. W.) do zbycia przedmiotowego pojazdu w jej imieniu, sama nie zawierała takiej umowy, ani nie otrzymała ceny sprzedaży za pojazd.

Stosownie do przepisu art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W ocenie Sądu, powodowie nie udowodnili, aby pomiędzy nimi a właścicielką owego pojazdu P. N. doszło do złożenia zgodnych oświadczeń woli kreujących umowę sprzedaży spornego pojazdu przez P. N. na ich rzecz, a ciężar udowodnienia, zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art.6 k.c., spoczywał w tym zakresie na powodach jako wywodzących z tej okoliczności skutki prawne.

Tym samym powodowie nie udowodnili, że stali się właścicielami przedmiotowego pojazdu z chwilą podpisania umowy w dniu 19 maja 2014 roku bądź później. Konkludując, w dacie kradzieży spornego pojazdu jego właścicielem była nadal P. N.. W rezultacie, po stronie pozwanego zachodziła także podstawa do odmowy wypłaty odszkodowania w oparciu o § 8 ust. 8 pkt 6 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia (...), zgodnie z którym (...) nie odpowiada za szkody, będące następstwem zdarzeń powstałych w pojazdach stanowiących własność innej osoby niż wymieniona w umowie jako właściciel. Albowiem, w umowie ubezpieczenia jako właścicieli pojazdu wskazano powodów.

Skoro powodowie nie nabyli prawa własności owego pojazdu, nie mogli przenieść przysługującego im prawa własności pojazdu na pozwaną i wypełnić obowiązku wynikającego z § 14 ust. 17 pkt 3 wskazanych ogólnych warunków ubezpieczenia.

Pełnomocnik powodów wskazywał na przepis art.169 k.c. jako znajdujący zastosowanie w sprawie.

W ocenie Sądu, mając na uwadze okoliczności sprawy, działanie powodów nie podlega ochronie określonej w przepisie art. 169 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli osoba nieuprawniona do rozporządzania rzeczą ruchomą zbywa rzecz i wydaje ją nabywcy, nabywca uzyskuje własność z chwilą objęcia rzeczy w posiadanie, chyba, że działa w złej wierze. Albowiem, w świetle twierdzeń powodów o nabyciu prawa własności spornego pojazdu od jego właścicielki P. N. w drodze ustnej umowy sprzedaży, brak jest podstaw do zastosowania przepisu art.169 § 1 k.c.

W świetle utrwalonych w doktrynie i orzecznictwie poglądów, nieuprawnionym zbywcą jest najczęściej osoba, której nie przysługuje prawo własności i która nie została przez właściciela upoważniona do przeniesienia własności rzeczy. Może być to zarówno osoba, która w sposób nieuprawniony rozporządza rzeczą powierzoną jej przez właściciela (np. biorący w użyczenie, najemca, pełnomocnik właściciela, który nie miał umocowania do rozporządzenia rzeczą albo przekroczył zakres pełnomocnictwa), jak również złodziej lub paser (tak między innymi „Komentarz do kodeksu cywilnego” pod red. Konrada Osajdy 2018 rok).

Skoro powodowie uważali, że nabyli własność pojazdu od jego właścicielki P. N., czyli od osoby uprawnionej do rozporządzania nim i za jej zgodą, nie może być mowy o nabyciu od nieuprawnionego na podstawie powołanego przepisu. Na uwagę zasługuje przy tym niekonsekwencja powodów, co do argumentacji używanej w niniejszej sprawie. Z jednej bowiem strony, powodowie powoływali się na fakt, iż dokonali nabycia pojazdu od osoby uprawnionej tj. P. N., a następnie wskazywali na zaistnienie przesłanek z art. 169 § 1 k.c. (nabycia rzeczy ruchomej od nieuprawnionego).

Jak wskazano powyżej, na gruncie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, powodowie nie wykazali także, aby sprzedaż pojazdu z przekroczeniem swych uprawnień dokonał R. W.. Albowiem, zarówno M. C. (1), jak i A. K. w swych zeznaniach zaprzeczyli, aby w zawieraniu umowy sprzedaży w dniu 19 maja 2014 roku uczestniczył R. W..

Nawet jeśli przyjąć, że powodowie działali w przekonaniu, że nabywają prawo własności pojazdu od R. B., brak jest podstaw do przyjęcia, że nabyli własność spornego pojazdu na podstawie przepisu art.169 § 1 k.c.

Na gruncie powyższej regulacji, konieczną przesłankę nabycia własności od osoby nieuprawnionej stanowi dobra wiara nabywcy. Odnosi się ona do uprawnienia zbywcy co do rozporządzania rzeczą i polega na usprawiedliwionym okolicznościami przekonaniu nabywcy, że zbywcy przysługuje prawo do rozporządzania rzeczą. Dobra wiara nabywcy powinna istnieć w momencie wydania rzeczy. Jest ona wyłączona zarówno wtedy, gdy nabywca ma świadomość, że zbywca nie jest uprawniony do zbycia rzeczy, jak również wtedy, gdy brak świadomości jest wynikiem niedbalstwa. Nabywca jest wówczas w złej wierze i nie ma możliwości nabycia własności od nieuprawnionego (Teresa A. Filipiak, Komentarz do art. 169 Kodeksu cywilnego, 2012.09.01). Zgodnie z utrwalonym poglądem doktryny i orzecznictwa, w dobrej wierze w rozumieniu art. 169 k.c., jest taki nabywca, który jest przekonany, że nabywca własności od osoby uprawnionej, przy czym to jego przekonanie jest usprawiedliwione konkretnymi okolicznościami. Oznacza to, że dobrą wiarę wyłącza niedołożenie należytej staranności w celu zbadania, czy zbywca jest rzeczywiście osobą uprawnioną do rozporządzenia zbywaną rzeczą. Nabywca z reguły nie ma obowiązku przeprowadzania odpowiednich badań, ale powinien je przedsięwziąć, gdy okoliczności nasuwają wątpliwości co do uprawnień zbywcy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 1983 roku, I CR 362/83, LEX nr 8577). Również powszechnie aprobowane jest stanowisko, według którego nie może być uważana za nabywcę w dobrej wierze na gruncie art. 169 k.c. osoba, która zawiera umowę kupna-sprzedaży z osobą nie wpisaną jako właściciel w dowodzie rejestracyjnym samochodu (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 marca 1985 roku, III CRN 208/84, OSNCP 1986, z. 1-2, poz. 9). Zdaniem Sądu Najwyższego stanowisko to jest uzasadnione stwierdzeniem, iż praktyka sprzedaży samochodu „na nazwisko poprzedniego właściciela” nie ma na celu uproszczenia obrotu, ale staje się źródłem spekulacji giełdowych i sprzyja kradzieżom samochodów, następnie zbywanych. Wymagana w tym względzie ostrożność nabywców jest podyktowana nie tylko ich interesem, ale także względami na zapewnienie obrotu pojazdami używanymi zgodnie z obowiązującym prawem i zasadami współżycia społecznego. Natomiast, zgodnie z uchwałą siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 1992 roku (III CZP 18/92, OSNCP 1992 roku, Nr 9, poz. 144) wpisaną do księgi zasad prawnych, nabywca używanego samochodu, powinien zachować, stosownie do okoliczności, zwłaszcza gdy zbywca nie jest osobą zajmującą się zawodowo obrotem samochodami, szczególną ostrożność w celu upewnienia się, czy samochód nie pochodzi z kradzieży. W uzasadnieniu tej uchwały wyraźnie wskazuje się na wyłączenie

dobrej wiary nabywcy także wówczas, gdy brak wiedzy o rzeczywistym stanie jest wynikiem jego niedbalstwa, przy czym wystarczy niedbalstwo zwykłe (*culpa levis*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że potencjalny nabywca używanego samochodu, zwłaszcza produkcji zagranicznej, powinien liczyć się z możliwością zbycia mu pojazdu skradzionego, dlatego też oczekiwać należy od niego przedsięwzięcia szeregu czynności celem upewnienia się (rozeznania) w ramach ogólnego doświadczenia życiowego oraz przeciętnego doświadczenia kierowcy-amatora co do stanu prawnego nabywanego samochodu. W praktyce oznacza to przykładowo konieczność sprawdzenia przez niego tożsamości zbywcy i jego uprawnienia do rozporządzania danym pojazdem, skontrolowania dowodu rejestracyjnego pojazdu, dokonania oględzin samochodu (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 grudnia 1997 roku, II CKN 509/97, OSNC 1998 rok, Nr 6, poz. 104, Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 30 marca 1992 roku, III CZP 18/92, OSNCP 1992 roku, Nr 9, poz. 144). Judykaturze wskazuje się także, że samo posiadanie przez rzekomego zbywcę pojazdu, kluczyków do samochodu, dowodu rejestracyjnego czy karty pojazdu, nie przesądza o uprawnieniu do dysponowania pojazdem (tak między innymi Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 25 maja 2016 roku, (...), opubl. L.).

W ocenie Sądu, okoliczności zawarcia umowy sprzedaży spornego pojazdu przez powodów, wyłączają możliwość przyjęcia ich dobrej wiary. Powodowie podpisali bowiem umowę z dnia 19 maja 2014 roku, na której widniał już podpis (...), mimo iż nie kontaktowali się ze wskazanym w umowie jako sprzedający R. B., aby ustalić czy jest uprawniony do zbycia pojazdu. Ponadto, mieli świadomość tego, że samochód, którego dotyczyła umowa jest własnością P. N., a nie R. B..

Zatem dobrą wiarę powodów w niniejszej sprawie wyklucza brak należytej staranności przy zawieraniu umowy, w związku z czym nie doszło do uzyskania własności przedmiotowego samochodu przez powodów, pomimo objęcia go w posiadanie. Powoduje to, iż odmowa wypłaty odszkodowania przez pozwaną była zasadna także zgodnie z postanowieniem § 8 ust. 8 pkt 6 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco, który wyłączał z zakresu ubezpieczenia szkody powstałe w pojeździe stanowiącym własność innej osoby niż wymieniona jako właściciel w umowie, a także z uwagi na niespełnienie warunku przeniesienia własności na rzecz zakładu ubezpieczeń.

Mając na uwadze powyższe powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne.

Powodowie cofnęli pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 3.000 zł. Zgodnie z przepisem art. 355 § 1 k.p.c., Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub, jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Postanowienie o umorzeniu postępowania może zapaść na posiedzeniu niejawnym, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew w piśmie procesowym (§ 2 art. 355 k.p.c.). Stosownie zaś do treści art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Jak wynika z § 2 powołanego przepisu, pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Natomiast, zgodnie z treścią art. 203 § 4 k.p.c. Sąd jest zobowiązany do kontroli przedmiotowej czynności procesowej w kontekście przesłanek w tym przepisie wymienionych warunkujących uznanie cofnięcia pozwu za niedopuszczalne. Przepis art. 203 § 4 k.p.c. obliguje do uznania cofnięcia powództwa za niedopuszczalne, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, iż taka czynność byłaby niezgodna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzałaby do obejścia prawa. W niniejszej sprawie, powodowie cofnęli pozew ze zrzeczeniem się roszczenia, zatem zgoda na cofnięcie pozwu nie była wymagana. W niniejszej sprawie, nie zachodziły również przesłanki z art. 203 § 4 k.p.c. obligujące do uznania cofnięcia powództwa za niedopuszczalne. Cofnięcie powództwa co do kwoty 3.000 zł nastąpiło bowiem po wydaniu przez biegłego opinii wskazującej wartość spornego pojazdu w chwili kradzieży. W konsekwencji, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. należało umorzyć postępowanie co do kwoty 3.000 zł.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., stanowiącym iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Powodowie przegrali proces w zakresie kwoty 34.000 zł. W ocenie Sądu, należy ich także traktować jako przegrywających proces w zakresie kwoty 3.000 zł, o

jaką cofnęli powództwo. Albowiem, za przegrywającego uznaje się powoda, którego żądanie nie zostało uwzględnione, lub pozwanego, którego obrona okazała się nieskuteczna (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2011 roku, II CZ 203/10, niepubl.). Dla oceny, czy strona przegrała sprawę, obojętne jest, czy ponosi ona winę za prowadzenie procesu. Sam fakt, że sprawę przegrała, choćby nawet tylko formalnie, kwalifikuje ją, jako stronę przegrywającą, obowiązującą do zwrotu kosztów przeciwnikowi (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 października 1967 roku, I CZ 81/67, L., postanowienie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 sierpnia 2009 roku, I ACz 897/09 O.: L.). Wyjątkiem jest sytuacja, która nie zachodzi w niniejszej sprawie, gdy cofnięcie powództwa w całości lub w części stanowi wynik zaspokojenia żądania pozwu przez pozwanego.

W rezultacie, powodowie są zobowiązani są do zwrotu całych poniesionych przez pozwaną kosztów procesu. Na koszty procesu poniesione przez pozwaną w łącznej kwocie 4.106,77 zł złożyły się: zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłych w łącznej kwocie 1.529,77 zł (810,81 zł + 605,19 zł + 113,77 zł), kwota 160 zł tytułem zwrotu kosztów podróży świadka R. B., opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 2.400 zł (ustalone na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu). Sąd nie znalazł przesłanek pozwalających na zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w wysokości podwójonej stawki minimalnej określonej w § 6 pkt 5 wskazanego Rozporządzenia. Jak wynika z § 2 ust. 1 wskazanego rozporządzenia, zasądzając opłatę za czynności radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego, Sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy radcy prawnego, a także charakter sprawy i wkład pracy radcy prawnego w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. W ocenie Sądu, nakład pracy pełnomocnika pozwanej w niniejszej sprawie nie wkroczył poza zakres pracy wykonywanej przez pełnomocników w podobnych sprawach, zaś samo postępowanie nie charakteryzowało się szczególnym stopniem zawilości. Przedmiotowa sprawa była typową sprawą o odszkodowanie z umowy ubezpieczenia autocasco.

W ocenie Sądu, niezasadny jest również wniosek pozwanej o zasądzenie wynagrodzenia pełnomocnika powiększonego od podatek od towarów i usług. Jak powszechnie przyjmuje się w orzecznictwie, podatek od towarów i usług (VAT) nie wchodzi bowiem w skład niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata czy radcę prawnego z wyboru (tak między innymi Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 14 września 2012 roku, I UZ 86/12, opubl. Lex nr 1228427). Wysokość wynagrodzenia adwokatów i radców prawnych została wiążąco określona w rozporządzeniach Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1348) oraz w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349). Unormowanie to jest wyłączone i wyczerpujące, także w odniesieniu do opodatkowania usług adwokatów i radców prawnych podatkiem od towarów i usług (VAT). Zaświadcza o tym treść § 2 ust. 3 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz rozporządzenia w sprawie opłat za czynności radców prawnych, wskazująca, że wpływ opodatkowania na wysokość wynagrodzenia adwokackiego musi być wiążąco określony tylko w tym akcie prawnym. Prawodawca zadecydował, że wpływ tego opodatkowania dotyczy tylko pomocy prawnej ustanowionej z urzędu. W konsekwencji, wynagrodzenie zasądzone na rzecz strony reprezentowanej przez adwokata czy radcę prawnego z wyboru, ustalana według wskazań zamieszczonych w § 2 ust. 1 i 2 wskazanych rozporządzeń, nie zostaje podwyższona o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w ustawie o VAT. W tym zakresie podatek VAT nie wchodzi w skład wynagrodzenia adwokata czy radcy prawnego (art. 98 § 3 k.p.c.). Nie stanowi też wydatku, ponieważ jest świadczeniem publicznoprawnym (tak też Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 25 stycznia 2007 roku, III CZP 95/06, Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 14 września 2012 roku, I UZ 86/12, opubl. Lex nr 1228427, postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 stycznia 2008 roku, I OZ 989/07, opubl. L.).

Na podstawie art.84 ust.2 w związku z art.80 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167, poz. 1398 ze zm.), Sąd nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz powódki A. K. kwotę 1.000 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia

biegłego. Na tej samej podstawie zwrócono na rzecz pozwanej kwoty: 415,42 zł oraz 394,81 zł niewykorzystanych zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłych.